

РЕШЕНИЕ

№ 43200

гр. София, 29.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **11029**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на С. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] г., гражданин на А., национален паспорт № В., издаден на 24.04.2023г. валиден до 23.04.2033 г., чрез адв. А. Т. А. от АК-В., ел. поща [\[електронна поща\]](#), съдебен адрес: [населено място], ул.Р., № 13, ет.2. ат. 1 против Решение № 5389р - 1075/01.10.2025 г. относно отказ за разрешаване на продължително пребиваване на чужденец в Република България на старши инспектор Н. Л., началник на група „Миграция“ при ОДМВР - В. Т., с който на основание чл. 10, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ и чл. 26 ал. 1 от ЗЧРБ на оспорвания е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ по заявление № 538900-1058/21.08.2025г.

Според изложеното в жалбата, процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила и материално-правни разпоредби. Намира, че решението не е обосновано и не води до яснота относно волята на административния орган. Счита, че липсата на мотиви, предвид представените доказателства, препятства правото на защита на адресата на акта и представлява пречка да бъде осъществен съдебен контрол за наличие на предвидените в материалния закон условия за отказ. Позовава се на един от основните принципи на административния процес: принципът на съразмерност, регламентиран в чл.6. ал.2 и ал.5 от АПК, съгласно който принцип

административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В жалбата се сочи, че постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Намира още, че становището по чл. 22, ал.4 ЗЧРБ не представлява акт, подлежащ на отделен, самостоятелен съдебен контрол, като пътят към защита срещу същия, следва да се реализира или по инициатива на страната в рамките на производството по оспорване на отказа, или чрез служебната задължителна за съда проверка по силата на чл. 168. ал.1. вр. с чл.146, вр. с чл.6 от АПК относно съществуване на материалноправните предпоставки за постановяването му.

Излага съображения, че отрицателното становище на ДАНС не е самостоятелно основание по чл.26, ал.1 от ЗЧРБ за постановяване на отказ, но представлява задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България /чл.22, ал.4 от ЗЧРБ/ и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на право на пребиваване, когато това е единственото посочено в него основание за отказ. В тази връзка следва да се има предвид, че ЗЧРБ в съответствие с КЗПЧОС, не изисква поведението на лицето - извършващо една или няколко от изчерпателно изброените противоправни дейности в чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, да се изразява във факти, а данни. Според оспорвания, в случая от изложените фактически обстоятелства в становището на ДАНС може да се направи извод, че с поведението на жалбоподателя има индикации, че представлява заплаха за националната сигурност, поради което се възразява лицето да получи разрешение за продължително пребиваване в Република България.

Счита, че всички сведения, преценени в съвкупност с цялостното поведение на С. Ф. не могат да обосновават основателно предположение, че са налице предпоставките на чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Акцентува, че адм. орган не е взел предвид следните факти: 32 години живот в България, роден е в България. Няма връзки с А.. Студент редовна форма на обучение. Неосъждан, без криминална регистрация. Искане се отменя на постановения отказ като незаконосъобразен.

С изпращане на адм. преписка е представено и становище от ответната страна, видно от което са изложени съображения за законосъобразност на обжалвания отказ. Изложено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Акцентува, че за административния орган е налице обвързана компетентност, доколкото отрицателното становище на ДАНС, по аргумент на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ е обвързващо водещия производството орган - началника на група „Миграция“. В тази връзка намира за неоснователно твърдението за липса на мотиви в процесния отказ. Видно от обстоятелствената част на индивидуалния административен акт, налице е препращане към писмото с рег. № ВТ-31-3143/29.09.2025 г. на ТДНС - В. Т. с вх. № 366000-21999/30.09.2025 г. по описа на ОДМВР - В. Т.. От представената справка от АИС „Единен регистър за чужденци“ се установява, че жалбоподателят е имал само два пъти разрешено продължително пребиваване в страната: До 12.09.2012 г. по заявление за продължително пребиваване № 792/06.03.2012 г. на ОДМВР - Б., което е прекратено с Решение № 201852 от 13.03.2012 г. на ОДМВР - Б.; До 12.01.2025 г. по заявление за продължително пребиваване № 901178/16.10.2023 г. на СДВР, предоставено с Решение № 1056922 от 12.01.2024 г. на СДВР;

От изложеното е направен извод, че през останалото време жалбоподателят е пребивавал без да е имал разрешено продължително пребиваване, което по никакъв начин не го е възпрепятствало свободно да влиза и излиза от Република България. От приложената справка за

пътуванията му от АИС „Граничен контрол“ се установява, че през последните пет години жалбоподателят многократно е напуснал и се е завръщал в страната без да е имал разрешено продължително пребиваване през целия период от време. Според изложеното от адм. орган, настоящият отказ да му бъде разрешено продължително пребиваване по никакъв начин не оказва влияние върху възможността да влиза и излиза от страната. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, при евентуална основателност на жалбата.

В съдебно заседание оспорващия, не се явява, не се представлява. Депозирано е писмено становище от процесуалния му представител. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител. Представена е писмена молба със становище по хода на делото. Относно писмо с рег. № ВТ-31- 3143/09.09.2025 г. (вх. №. 366000-21999/30.09.2025 г. по описа на ОДМВР - В. Т.), посочено е, че от втория документ се установява наличието на данни, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност. С оглед на постъпилото отрицателно становище на Държавна агенция“Национална сигурност“ (ДАНС) и при съобразяване с разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, началникът на група „Миграция“ при ОДМВР - В. Т., оправомощен със заповед № 366з-2678/05.11.2015г. на директора на ОДМВР - В. Т., е издал Решение рег. № 5389р-1075/01.10.2025 г, с което на жалбоподателя е отказано разрешаването на продължително пребиваване в страната. В обстоятелствената част на процесния отказ е налице препращане към писмото с рег. № ВТ-31- 3143/09.09.2025 г. на ТДНС - В. Т., (вх. № 366000-21999/30.09.2025 г. по описа, на ОДМВР-В. Т.).

Адм. орган посочва, че следва да се има предвид, че ОДМВР — В. Т., в която е структурно звено група "Миграция", е част от структурата на МВР. По силата на чл. 2 от ЗМВР министерството разполага с компетенции, насочени към защита на националната сигурност. т.е. органът сам по себе си е способен да установява наличието на обстоятелства от хипотезата на чл. 26, ал. 1, чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, като в такъв случай несъмнено следва да изложи категорично мотиви, но счита, че съгласно чл. 4 от ЗДАНС, ДАНС разполага със специфичната компетенция да извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, националните интереси, установения в страната конституционен ред и основните права и свободи на гражданите. Ето защо в приложимия ЗЧРБ законодателят е предвидил, че основанието "Заплаха за националната сигурност" може да се приложи, както на базата на установените при упражнена от МВР компетентност, така и на базата, на дадено в условията на чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ становище от ДАНС.

Административен Съд С. – град, I отделение, 4ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От фактическа страна се установява следното: С. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] г., гражданин на А., национален паспорт № В., издаден на 24.04.2023г. валиден до 23.04.2033 г., е подал в група „Миграция“ при ОДМВР - В. Т. заявление № 538900-1058/21.08.2025г. за разрешаване на продължително пребиваване в Република България, към което е приложил документи, изискуеми съгласно ППЗЧРБ. В производството по разглеждане на заявлението в ОДМВР - В. Т. са постъпили писма от ТДНС В. Т. както следва: писмо с рег. № ВТ-31-2844/28.08.2025 г. (вх. № 366000- 19594/29.08.2025 г. по описа на ОДМВР - В. Т.) и писмо с рег. № ВТ-31- 3143/09.09.2025 г. (вх. №. 366000-21999/30.09.2025 г. по описа на ОДМВР - В. Т.). От втория документ се установява наличието на данни, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност. С оглед на постъпилото отрицателно становище на ДАНС и при

съобразяване с разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, началникът на група „Миграция“ при ОДМВР - В. Т., оправомощен със заповед № 366з-2678/05.11.2015г. на ОДМВР - В. Т., е издал Решение рег. № 5389р-1075/01.10.2025 г, с което на жалбоподателя е отказано разрешаването на продължително пребиваване в страната. В обстоятелствената част на процесния отказ е налице препращане към писмото с рег. № ВТ-3 1 3143/09.09.2025 г. на ТДНС - В. Т., (вх. № 366000-21999/30.09.2025 г. по описа, на ОДМВР-В. Т.).

Към заявлението са приложени документите съгласно чл. 12, ал. 1 от ППЗЧРБ /действала към момента на подаване на заявлението/и чл. 24в от ЗЧРБ.

На 02.10.2025г. на оспорващия е връчено процесното решение с № 5389р - 1075/01.10.2025 г. на началника на група „Миграция“ –В. Т., с което се отказва на С. Ф. предоставяне на право на продължително пребиваване по заявление № № 538900-1058/21.08.2025г.

По делото е представена административната преписка Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия. При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14 дневен срок от получаването ѝ и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на оспорване и контрол по законсъобразност е Решение № 5389р - 1075/01.10.2025 г. относно отказ за разрешаване на продължително пребиваване на чужденец в Република България на старши инспектор Н. Л., началник на група „Миграция“ при ОДМВР - В. Т.,

Съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 5 от ЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в отдел/сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагане на закона, а съгласно ал. 7 директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. Изложеното и предвид заповед № 366з-2678/05.11.2015г. на ОД на МВР В. Т. по оправомощаване на ответника, оспореният акт е издаден от компетентен орган – началник група „Миграция“ – ОДМВР В. Т., постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган , но при съществено нарушение на административнопроизводствените правила довели до нарушаване на правото на защита на оспорващия. Съображенията на съда са следните:

Оспореното решение е издадено на основание чл.10, ал. 1 , т. 1 от ЗЧРБ, според който „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“. В конкретния случай е цитираната нормата на чл. 10 ал. 1 т. 1 от ЗЧРБ и е посочено, че според становище на ДАНС, последната разполага с допълнителни данни, които дават основание да се предполага, че оспорващия представлява заплаха за националната сигурност, поради което се възразява лицето да получи разрешение за продължително пребиваване.

От представената адм. преписка е видно, че първоначално ДАНС с писмо №

366000-19594 от 29.08.2025г. на рег. № 538900-1061 от 22.08.2025г. в ОДМВР В. Т. е посочил, че „не разполага с данни за С. Ф., които дават основание да се предполага, че последния представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява да получи разрешение за продължително пребиваване в РБ. На стр. 18 от делото се съдържа технологична карта, справки в АИС МВР, вр. с чл. 24в от ЗЧРБ, с дата 04.09.2025г., видно от която становището на полицейски инспектор е :“с мнение да се разреши до 1г., след представяне на платена семестриална такса за Стопанска академия „Д.Ц.“, С.. От друга страна към адм. преписка се съдържа предложение рег. № 5389р-1069 от 30.09.2025г. от ПИ в група „Миграция“, ОДМВР, В. Т., което изобщо не е цитирано в оспорения отказ, но което предложение е да се откаже издаване на разрешение за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденеца.

Като основание за постановения отказ, адм. орган посочил писмо, месец по-късно, с №366000-21999 от 30.09.2025г., също във връзка с рег. № 538900-1061 от 22.08.2025г. в ОДМВР В. Т., според което, във връзка с писмено становище по заявление № 538900-538900-1058/21.08.2025г.,

ДАНС разполага с допълнителни данни, които дават основание да се предполага, че С. Ф. представлява заплаха за националната сигурност, като в писмото е посочено, че основанията за даденото становище се съдържат в друго писмо с вх. № ВТ-7-1278/29.09.2025г. Тук е мястото да се посочи, че цитираното писмо не се съдържа в адм. преписка освен това няма данни от адм. преписка и от изпратени становища от ответната страна, същото да съдържа класифицирана информация.

Следва да се посочи, че задължителният характер на становището на ДАНС/в случая се съдържат две становища по едно искане рег. № 538900-1061 от 22.08.2025г.от ОД на МВР/ изисква и мотивиране на адм. акт, т.е. адм. орган следва да посочи защо се позовава на цитираното писмо на ДАНС. Нещо повече, наличието на сериозни основания да се предполага заплаха за националната сигурност, следва да са базирани на обективни данни, а не на предположения. Адм. орган следва да представи пред съда /често съдържащи се в секретни справки на ДАНС/ които потвърждават че действията на лицето реално застрашават националната сигурност. Самото твърдение без фактическа опора е порок, който води до отмяна на адм. акт. Безспорно често в подобни хипотези мотивите не се изписват подробно, но трябва да съществуват в отделен документ, който да се представи на съда, който с определението за насрочване на делото е разпределил доказателствената тежест между страните. В тежест на адм. орган е да установи фактическите и правни основания за издаване на акта. В този смисъл самото твърдение за наличие на данни за заплаха за националната сигурност не е достатъчно да обоснове законосъобразност на постановения отказ. В правомощията на адм. орган е да уточни съдържанието на писмото, на което се позовава и което е посочено единствено като номер в обжалвания адм. акт. и дали ДАНС го е изпратил като официален орган за защита на класифицирана информация. В противен случай съществено се затруднява съдебната проверка.

Видно от подаденото заявление № 538900-1058/21.08.2025г.,до ОДМВР В. Т., оспорващия е поискал издаване на разрешение за продължително пребиваване за записване като студент редовна форма на обучение, за което представя доказателства от МОН - удостоверение № 04-11-723 от 08.07.2025г., че оспорващият е приет за студент в С., Стопанска академия и уверение от 09.07.2025г. от ректора, въз основа на удостоверението, че С. Ф. е приет за обучение през зимен семестър на учебната 2025/2026г. в Стопанска академия“ Д.А.Ц.“ С., на български език, редовна форма на обучение, които са официални документи и се ползват с материална доказателствена сила за установените обстоятелства. Не са оспорени от ответната страна. В тази връзка неясно защо към преписката е приложен сигнал/стр.44/с рег. № 366000-21812 от

26.09.2025г. до служба по Миграция, В. Т., според който се твърди, че е невярно, че оспорващия е студент в Стопанска академия в С..

В молба от 12.12.2025г. ответната страна се позовава на решение № 8079 от 12.06.2014 г. по адм.д. № 2632/2014,г. VII отд. на ВАС, но именно в мотивите на решението на ВАС е посочено :“Но и когато се твърди заплахата за националната сигурност, гарантирането на ефективно средство за защита изисква като минимум компетентният независим орган, пред който се обжалва, да бъде информиран за фактическите основания за решението дори, ако те не стават публично достъпни. Органът трябва да може да отхвърли твърдението на органа на изпълнителната власт за наличието на заплахата за националната сигурност, ако намери, че то е произволно или немотивирано. Освен това, трябва да се изследва въпросът дали оспорената мярка би засегнала правото на лицето на зачитане на семейния живот и, ако е така, дали е постигнат справедлив баланс между обществения интерес и индивидуалните права”.

От изложеното, може да се направи извод, че процесният адм.акт е необоснован, не са обсъдени всички факти и обстоятелства от значение за случая, което е в противоречие с чл. 35 от АПК и е довело до съществено нарушение на правото на защита на оспорващото лице.

Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визирания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. Изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа..

Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус.

Следователно, административният орган е постановил акта си, без да изясни релевантните за административното производство факти и обстоятелства. В случая актът е издаден, без да се установят в пълнота тези факти, което води до нарушение на процесуалните правила. Това нарушение е съществено, тъй като е възможно административният орган да е достигнал до различен извод, ако бе съобразил всички относими факти. Горепосоченото води и до значително ограничаване на правото на защита на оспорващия, което от своя страна съставлява самостоятелно нарушение на процесуалните правила. **Всичко това представлява основание за отмяна на оспорения акт, с оглед нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.** Постановявайки оспорения адм. акт адм. орган е нарушил основен принцип в административното правораздаване, заложен в чл. 6 от АПК, а именно: принципа на съразмерност, изразяващ се в следното – адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Освен това адм. органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

За прецизност, съдът следва да посочи и правните норми, на които основава мотивите, изложени по-горе. По силата на чл.26, ал.1 във връзка с чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване, когато с действията си лицето е поставило или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или има данни, че действа против сигурността на страната. Съгласно чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, директорът на дирекция "Миграция"-МВР, директорите на СДВР или ОДМВР или

оправомощените от тях длъжностни лица разглеждат документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по чл.41, ал.1, т.2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност". Тъй като отказът представлява индивидуален административен акт, а в ЗЧРБ няма специални процесуални разпоредби относно административните актове с правно основание чл.26, ал.1 от ЗЧРБ, е необходимо да се спазва чл.59, ал.2, т.4 от АПК относно съдържанието и да се излагат фактически и правни основания за неговото издаване. В оспорения отказ е посочено, че е получено становище на ДАНС, с което се възразява лицето да получи разрешение за продължително пребиваване. По аргумент от разпоредбите на чл. 13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Затова, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на постановения отказ и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ. Отрицателното становище на ДАНС не е самостоятелно основание по чл.26, ал.1 от ЗЧРБ за постановяване на отказ, но представлява задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България /чл.22, ал.4 от ЗЧРБ/ и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на право на пребиваване, когато това е единственото посочено в него основание за отказ. В тази връзка следва да се има предвид, че ЗЧРБ в съответствие с КЗПЧОС, не изисква поведението на лицето - заплахата за националната сигурност да се изразява във факти, а в данни. Но съдържанието на тези данни следва да налага правна квалификация, съответстваща на постановения отказ от право на продължително пребиваване.

В заключение, в настоящия случай няма данни по делото административният орган да е бил запознат с фактическите основания, които е следвало да прецени с оглед постановения отказ. По делото е предоставено становище по повод съгласуване разрешаването на продължително пребиваване в Република България на чужди граждани, в което единствено е посочено, че ДАНС разполага с данни, които дават основание да се предполага, че С. Ф. представлява заплахата за националната сигурност. Наличието на основанията в чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ е обусловено от действията на чужденеца, с които той е **поставил** или **може да постави** в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че **действа против** националната сигурност. Сред така посочените действия не е включено предположение, че лицето представлява заплахата за националната сигурност. Извън изложеното не става ясно коя от визираните хипотези е имал предвид административният орган, за да квалифицира действията на лицето под тази правна норма. Липсата на мотиви досежно тези основни елементи на правната норма не дава възможност на съда да извърши проверка за съответствие на фактическите и правни основания за издаването на акта с изискванията на закона, т. е. не може да извърши проверка за законосъобразността на процесното решение, за съответствието му с целта и материалните разпоредби на закона. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС не е необходимо мотивите да съвпадат по време с издаването на административния акт, могат да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване. Мотивите могат да са последващи на административния акт, но не неограничено във времето, а до сезирането на съда. Посочения номер на писмо на ДАНС, не може да замести липсата на мотиви. Изложеното би могло да се установи в голямата си част с доказателства, които не са класифицирана информация и са били достъпни до административния

орган, за да направи преценка при издаването на административния акт, но това не е извършено в хода на административното производство.

Административният орган е следвало чрез анализ на всички релевантни факти, включващи личното поведение на чужденеца и представлява ли то заплаха и каква за националната сигурност да направи извод и в рамките на компетентността си се произнесе с надлежен акт. От твърденията на органа обаче се налага извода, че такива факти към момента и преди издаването на заповедта не са му били известни, но това обстоятелство не намира за нарушение, тъй като според него е действал при условията на обвързана компетентност. Съдът не споделя, че органът е действал при обвързана компетентност, тъй като в закона не е разписано правило, което да задължава административният орган при наличието на становище от ДАНС, в което не е посочено нито едно конкретно обстоятелство да издаде отказ за продължително пребиваване.

Неизясняването на фактите и обстоятелствата от значение за случая би повлияло върху съдържанието на акта. Изложеното е нарушение на чл.6, ал.5 от АПК-съразмерност, чл.7 от АПК-истинност, чл.9 от АПК-служебно начало. В рамките на административния процес не са събрани доказателства, не са взети предвид от административния орган съществуващите доказателства, поради което решението е издадено при нарушение на основни принципи в административния процес.

Изложеното не дава възможност на съда да прецени дали наложената мярка е пропорционална на твърдяната заплаха и дали с нея не се засягат в недопустима степен правата на чужденеца, гарантирани от чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и от европейското право. Предвид изложеното оспореното решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Доколкото е изцяло в компетентността на административния орган да прецени основанията по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ съдът следва да изпрати преписката на директора на ОД МВР-В.Т. за ново произнасяне съобразно изложените по-горе задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, но при противоречие с материалноправните и процесуални разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да се върне на компетентния административен орган с указания за ново произнасяне по заявление с рег. № 538900-1058/21.08.2025г. от С. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] г., гражданин на А., като се вземе предвид и заявеното пред адм. орган по чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ във връзка с чл. 24в от ЗЧРБ.

С оглед изхода на спора, своевременното направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от ответната страна и като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, проведеното едно съдебно заседание без участие на страните и техни процесуални представители, с оглед разпоредбата на чл.8 ал. 3 от Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа, съдът намира, че справедливо възнаграждение е в размер на 1000 лева. Жалбоподателят не е представил доказателства за внесена държавна такса в размер на 10,00 лв., поради което следва да бъде осъден да заплати такава.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр.2-ро във вр.с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 4 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] г., гражданин на А., национален паспорт № В., издаден на 24.04.2023г. валиден до 23.04.2033 г., чрез адв. А. Т. А. от АК-В., ел. поща [\[електронна поща\]](#), съдебен адрес: [населено място], ул.Р., № 13, ет.2. ат. 1

Решение № 5389р - 1075/01.10.2025 г., на началник на група „Миграция“ при ОД на МВР – В. Т., с което е постановен отказ за разрешаване на продължително пребиваване на чужденеца в Република България.

ИЗПРАЩА делото като преписка на адм. орган-Началник група „Миграция“, ОДМВР В.Т. за ново произнасяне по заявление с рег. № 538900-1058/21.08.2025г. от С. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., национален паспорт № В., издаден на 24.04.2023г. валиден до 23.04.2033 г., при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА ОДМВР В.Т. да заплати на С. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., национален паспорт № В., издаден на 24.04.2023г. валиден до 23.04.2033 г., сумата от 1000 /хиляда/лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА С. Ф., [дата на раждане], гражданин на А., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.1, чрез адв. А. да заплати по сметка на Административен съд – София град сумата 10,00 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ